

JULIËN is een Franse variant van JULIANUS

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Latijnse naam; bijvoeglijk naamwoord bij Julius. Deze naam gaat terug op de oude Romeinse geslachtsnaam der Julii (vgl. Gaius Julius Caesar). Dus: 'Bij de Julii behorend'.

De oorspronkelijke betekenis van die naam wordt op twee manieren uitgelegd:

- 1] afkomstig van het Griekse 'ioulos' = 'de eerste - wollige - baardharen', vandaar 'jeugdig';
- 2] afgeleid van 'Jovilius', het bijvoeglijk naamwoord dat bij Zeus/Jupiter behoort: dus 'aan Jupiter gewijd' of 'bij Jupiter behorend'.

*

Julianus de Herbergzame (ook **de Gastvrije, Hospitator** of **de Offervaardige**); † ? (legendarisch). **Feest 29 januari & 12 februari.**

Julianus was van adel. Als jongeman achtervolgde hij tijdens een jachtpartij een prachtig mannetjeshert. Plotseling draaide het zich om, ging in volle majesteit voor hem staan en zei: "Dat jij mij durft te achtervolgen! Jij die ooit nog eens je vader en moeder zult doden!" De jongeman was zo ondersteboven, dat hij niet meer terug durfde naar het ouderlijk paleis, uit angst dat de voorzeggende bewaarheid zou worden. Hij verdween zonder een spoor achter te laten, doorkruiste vreemde streken en kwam tenslotte in een onbekend land waar hij in dienst trad van de koning. Of het nu oorlog of vrede was, steeds wist hij de aandacht op zich te vestigen door zijn edele daden. Vandaar dat de koning hem bevorderde tot ridder en hem liet trouwen met een weduwe van een steenrijke kasteelheer.

Julianus' ouders waren ontroostbaar. Ze trokken de wereld door op zoek naar hun zoon. Zo kwamen ze op een dag aan op het kasteel waar hij nu woonde. Toevallig was hij er op dat moment zelf niet. Zijn vrouw ontving de beide gasten met alle verschuldigde eerbied. Toen zij hun verhaal gedaan hadden, begreep zij dat zij de ouders moesten zijn van haar gemaal. Hij had haar immers vaak over hun verteld. Ze onthaalde hen dus zo hartelijk mogelijk uit liefde voor haar man. Geen moeite was haar te veel. Ze liet hen zelfs de nacht doorbrengen in haar eigen bed.

De volgende ochtend vroeg, op het moment dat zij naar de kerk was voor het ochtendofficie, keerde Julianus terug op het kasteel. Onmiddellijk ging hij naar het slaapvertrek van zijn vrouw om haar wakker te kussen. Nu bemerkte hij dat er twee gestalten onder de dekens lagen. Het schoot door hem heen dat zijn vrouw het dus met een minnaar hield. Zonder zich te bedenken trok hij zijn zwaard en doodde de twee slapende gestalten. Buiten gekomen liep hij zijn vrouw tegen het lijf die juist terugkwam van de kerk. Verbijsterd vroeg hij toen, wie die twee daar boven in bed dan waren. Waarop zijn vrouw hem antwoordde: "Dat zijn je ouders. Al die tijd zijn ze naar jou op zoek geweest. Ik heb ze in ons eigen bed laten slapen." Het was alsof Julianus zou sterven van verdriet, toen hij dat hoorde. Hij barstte in tranen uit en riep vertwijfeld: "Wat moet er nu van mij worden? Ik zou niet weten waar ik het zoeken moest. Mijn eigen ouders heb ik gedood! Nu is de voorspelling van dat hert toch uitgekomen. En ik had er nog wel alles aan gedaan om er aan te ontkomen. Ik ga je dus verlaten, mijn lief zusje, want van nu af zal ik geen rust meer hebben, totdat ik weet dat God mijn boete en berouw heeft aangenomen." Maar zij antwoordde: "Je denkt toch zeker niet, lief broertje van me, dat ik je alleen laat gaan? Zoals ik je terzijde stond in vreugde, zo laat ik je ook niet in de steek bij verdriet."

Ze trokken dus weg en gingen tenslotte wonen aan de oevers van een grote rivier. Het was heel gevaarlijk om daar over te steken. Daar leefden zij hun leven van boete en berouw door mensen die de rivier over wilden van de ene oever naar andere te varen. Ze lieten ze overnachten in een herberg die ze ter plaatse hadden gebouwd. Zo verliep er een hele lange tijd. Tot in een ijsskoude nacht, waarin Julianus al naar bed was gegaan uit pure vermoeidheid, de klaaglijke stem van een vreemdeling klonk met het verzoek om hem naar de overkant te varen. Onmiddellijk sprong hij op van zijn bed, en rende op de vreemdeling toe.

Deze stierf zowat van de kou. Hij bracht hem zijn huis binnen en legde een flink vuur aan om hem warm te laten worden. Toen dat niet hielp, en de man nog altijd zat te rillen van de kou, legde hij hem in zijn eigen bed. De man was aangevreten door de melaatsheid, waardoor hij ook nauwelijks wat kon zien. Julianus dekte hem met zorg en liefde toe. Op dat moment veranderde hij plotseling in een stralende engel. (Volgens anderen was het Christus zelf).

Terwijl hij opsteeg ten hemel, riep hij naar zijn gastheer: "Julianus, weet dat de Heer mij naar je toe gezonden heeft met de boodschap dat Hij je boete en berouw heeft geaccepteerd. En dat je binnenkort, samen met je vrouw, zult ingaan in de vrede van God." Daarop verdween de engel uit het gezicht. Niet lang daarna ontsliepen Julianus en zijn vrouw in de Heer, na een leven vol naastenliefde en goede werken.

*

Nog talloze andere heiligen met deze naam; bv. de jezuïet **Julien Maunoir**, Plévin, Bretagne, Frankrijk; pastor; † **1683. Feest 28 januari & 2 juli.**